

Sygn. akt III KK 355/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Dariusz Świecki

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Barbary Nowińskiej
w sprawie S. W.

ukaranego z art. 87 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 20 stycznia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

ukaranego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze,

od wyrok nakazowego Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 25 lipca 2014 r.,

**uchyla wyrok w zaskarżonej części i przekazuje sprawę w tym
zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ł.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł. wyrokiem nakazowym z dnia 25 lipca 2014 r., uznał
obwinionego S. W. za winnego tego, że:

- I. w dniu 27 czerwca 2014 r. o godz. 13.40 w Ł. na ul. K. na drodze publicznej znajdując się w stanie po użyciu alkoholu jechał jako kierujący

samochodem osobowym m-ki VW Passat [...] – tj. popełnienia wykroczenia z art. 87 § 1 k.w.,

- II. w miejscu i czasie jak w pkt I jechał jako kierujący w/w samochodem pomimo braku uprawnienia do kierowania – tj. popełnienia wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.,

i za to na podstawie art. 87 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu grzywnę w wysokości 1 000 zł, zasądając nadto od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 zł tytułem zryczałtowanych kosztów procesowych.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 21 sierpnia 2014 r.

Orzeczenie powyższe, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, zaskarżył na niekorzyść ukaranego wniesioną w dniu 8 października 2014 r. kasacją Prokurator Generalny. Zarzucił w niej „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 87 § 3 k.w., polegające na zaniechaniu orzeczenia wobec S. W., sprawcy czynu z art. 87 § 1 k.w., środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów w sytuacji, gdy orzeczenie tego środka z mocy ustawy było obligatoryjne”, wnosząc o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Rejonowemu w Ł. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona na niekorzyść ukaranego – z zachowaniem terminu określonego w art. 110 § 2 k.p.w. – kasacja jest oczywiście zasadna, za trafny bowiem należy uznać sformułowany w niej zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego.

Zgodnie z treścią przepisu art. 87 § 3 k.w., w razie popełnienia wykroczenia określonego w art. 87 § 1 k.w., orzeka się zakaz prowadzenia pojazdów. Oznacza to, że uznanie ukaranego winnym sprawstwa tego wykroczenia implikuje konieczność ("orzeka się") orzeczenia wobec niego "zakazu prowadzenia pojazdów". Brak orzeczenia tego środka stanowi zatem zawsze oczywiste naruszenie prawa materialnego, które – z uwagi na swój charakter – miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Orzeczenie to nie zawiera bowiem rozstrzygnięcia, którego wydanie – zgodnie z przywołanym przepisem – było obowiązkiem Sądu, skoro uznał on ukaranego sprawcą wykroczenia z art. 87 § 1

k.w. (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 1 sierpnia 2013 r., II KK 57/13, Prok. i Pr. – Orzecznictwo 2013, nr 11, poz. 3).

Tego rodzaju sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie, gdyż jednym z dwóch wykroczeń przypisanych obwinionemu zaskarżonym wyrokiem było właśnie wykroczenie z art. 87 § 1 k.w. Skoro zaś tak, to orzeczenie w stosunku do ukaranego S. W. środka karnego określonego w art. 28 § 1 pkt 1 k.w., było obligatoryjne.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy w uwzględnieniu kasacji uchylił zaskarżony wyrok w części rozstrzygnięcia o karze i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Rejonowemu w Ł. do ponownego rozpoznania.

O charakterze orzeczenia sądu kasacyjnego zdecydowały: zakres zaskarżenia niniejszej kasacji i jej kierunek oraz podzielenie przez ten skład Sądu Najwyższego poglądu wyrażonego w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2010 r., I KZP 36/09 (OSNKW 2010, z. 5, poz. 40), zgodnie z którym „w postępowaniu kasacyjnym nie jest możliwe uchylenie orzeczenia wyłącznie w części, której orzeczenie to nie zawiera, a więc co do braku w nim rozstrzygnięcia w kwestii środka karnego lub kary, którego umieszczenie było obowiązkiem sądu, gdyż przedmiotem zaskarżenia i zarzutu, a w konsekwencji uchylenia orzeczenia można uczynić tylko tę jego zaskarżoną część, która obarczona jest owym brakiem, a uchylenie powinno wówczas nastąpić w zakresie umożliwiającym usunięcie tego uchybienia”.

Procedując powtórnie sąd *meriti* będzie władny rozpoznać sprawę w zakresie w jakim nastąpiło przekazanie (art. 442 § 1 zd. 1 k.p.k.) w trybie art. 93 § 1 k.p.w. Powinien przy tym mieć na uwadze, że wprawdzie zaskarżony wyrok uchylono w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, jednakże było to efektem stwierdzenia – podniesionego w kasacji Prokuratora Generalnego – uchybienia związanego z niezastosowaniem art. 87 § 3 k.p.k., stanowiącego rażące naruszenie tego, i tylko tego przepisu. W związku z tym przy ponownym rozpoznaniu ograniczony będzie – w zakresie innych rozstrzygnięć – zakazem wynikającym z art. 443 k.p.k., co Sąd Najwyższy sygnalizuje na podstawie art. 442 § 3 k.p.k. Nie stoi to wszakże na przeszkodzie, gdyby ujawniły się tego rodzaju

okoliczności, wydaniu orzeczenia po myśli art. 442 § 1 zd. 2 k.p.k. (art. 109 § 2 k.p.w.).

Z tych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.